

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 82)

SỐ PHẬN LÊNH ĐÊN H CỦA MỘT CÂY ĐÀN

*/ Thư TTBG gửi Huỳnh Nguyên Hiếu (Dalat)

Nha Trang, mùng 7 Tết Đinh Dậu, (Thứ Sáu, Feb. 3/2017)

Ba giờ sáng thức dậy ngồi vào bàn, viết cho con.

Cảm ơn con đã có lòng quý trọng cô. Và cảm ơn tất cả các con đã giúp cô (đến ba lần) đưa cây đàn piano lên xe rồi lại xuống xe, cuối cùng về đến được Nha Trang chiều hôm qua.

Ấn tình này, cô không bao giờ quên và mong sẽ có ngày đáp đền cụ thể.

Súc vật, đồ vật và cây cỏ cũng có linh hồn và phận số như con người.

Cây đàn *piano* này cũng thế: mới toanh, sản xuất tại Đức, dáng rất đẹp, sang cả, đường bệ, âm thanh thật tốt. Cô mua nó khi về Dalat mùa Hè 2016 năm ngoái, cốt ý để mở quán café ở đường Bùi Thị Xuân (nơi các con đã đến) và là phương tiện cho bác Ngọc tìm lại cung đàn. *"Một nhạc khí mà trong suốt 50 năm dài, một pianiste đầy tài năng đã từng ước mơ có được trong tay!"*

Thế rồi ý định điều hành quán *café* bị hủy bỏ, cây đàn *"nằm im một xó"* từ mùa hè 2016, chờ đến khi cô về hôm 28/11/2016; xong *"bị di cư"* qua căn nhà đường Mai Hắc Đế - Dalat; rồi *"bị khênh trở lại"* quán *café* dang dở ở đường Bùi Thị Xuân; cuối cùng *"được đặt lên xe tải đưa về Nha Trang"* trong cơn gió mưa tầm tã ngay chiều hôm qua...

Mỗi lần chuyển đổi là mỗi lần cô thấy rất đau lòng theo những vết trầy vết xước không thể tránh trên thân xác nó. Vậy mà lạ, sau các lần "bị đọa đày" như thế, các sợi giây đàn vẫn không bị lác, giòng âm thanh vẫn tươi nét quý phái nguyên thủy.

"Mai kia một nọ không biết cây đàn đang mòn mỏi đợi chờ mười ngón dài của bác Ngọc, sẽ phải còn trôi giạt về đâu?"

Số phận nó rõ ràng lao đao, y hệt như cuộc đời bác Ngọc và của luôn cả chính cô.

Bây giờ nhìn nó *"nằm lặng lẽ một chỗ KHÔNG tương xứng với dáng hình sang trọng của nó"* trong ngôi nhà bà chị ở Nha Trang (mà cô tưởng là đã được chủ nhân bằng lòng cho ở nhờ để cùng với bác Ngọc hằng ngày tập dượt, cuối cùng cũng hỏng theo cái tánh ghen tương quá đỗi của ông anh rể); (tuần lễ kế tiếp lại phải *"quyết định nháy mắt"* thuê các người phu cyclo đẩy bộ cây đàn qua nhà bà Di cách xa một lòng đường), thật vô cùng tội nghiệp!

Thôi thì cứ để *"nằm yên"* cho đến khi nào *"bị bán"* sang tay một người khác, may ra số phận khá hơn cho nó.

Âm nhạc (hay Văn chương - Nghệ thuật) là những điều mà có khi Con Người phải đánh đổi hy sinh trọn sự sống vẫn tìm không thấy.

Âm nhạc của cô và bác Ngọc đã bị đứt đoạn cung bậc từ cuộc đời tàn khốc tháng 4/1975.

42 năm qua, bác cứ để lụi tàn chính bác trong tuyệt vọng vô thức (như các con đã thấy.)

Cô trở về VN lần này, chuyến đi thật rõ ràng mang tính cách Định Mệnh (thay vì đáp máy bay ngày 15/1/2017 thì Cô đổi sớm hơn sang 28/11/2016).

Vì vậy đã ba tháng qua kể từ hôm 29/11/2016 có mặt tại Sài Gòn, lên Dalat, xuống Nha Trang... cô không lúc nào được ngơi nghỉ cho chính mình, mà chỉ chạy theo cây đàn khi đã nhận thức ra rất rõ từ chính bác Ngọc nỗi mong ước được tìm về với Âm nhạc, *"người-Tình-rất-yêu-dấu-của-bác"* thuở xưa!

Ở sự việc này, bất cứ ai bên ngoài, luôn cả Âu Cơ và anh San (hai đứa con cô) cũng đều nghĩ "Cô còn yêu bác Ngọc", nhưng điều đó hoàn toàn "không đúng".

Cô không yêu *"Bác-Ngọc-con-người-thân-xác"*, nhưng thực là *"vẫn-yêu-Âm-Nhạc"* (biểu tượng qua bác) mà cái tháng Tư Đen 42 năm trước đã tàn nhẫn cướp mất đi "tâm-linh-hồn-Âm-Nhạc" đó của cả bác lẫn cô.

Vất vả với cây đàn suốt hơn tháng qua chính TỪ những điều như thế.

Mình đưa tay kéo *"một-con-người-sống-mà-như-đang-chết"* cũng đã là điều quý; huống hồ trong thân-xác-sống-như-đã-chết đó, cô nhìn thấy "vẫn còn có một tiềm năng."

Sáng không biết rõ bác Ngọc; nó đến trong đời bác khi bác đã đi vào "NỖI MUỐN ĐƯỢC CHẾT" bằng cách để cho tự trôi tuột gần như hoàn toàn tất cả tâm tư và cuộc sống. Các con -những người bạn của Sáng- lại càng ÍT BIẾT về bác Ngọc hơn.

Riêng cô, thật sự, bác là một người vừa có Tài lại cũng có Tâm. Chỉ mỗi điểm đáng thương, cuộc đời bác đã cuu mang quá nhiều cú quất bạo tàn của Định Mệnh nên nay đã không còn hơi sức để tự trôi dậy (dù rằng bên trong trái tim tuyệt vọng ấy vẫn còn le lói một ngọn lửa Âm Nhạc rất mỏng.)

Bác đang là một người bệnh, rất bệnh, mà chỉ những viên thuốc Âm Nhạc mới có thể chữa cho lành được. Phần cô chỉ là người điều dưỡng đưa ra cho con bệnh các viên thuốc ấy.

Nhưng, không phải Âm nhạc thôi; lại còn hai điểm quan trọng cần phải có hơn hết nơi một người điều dưỡng. Đó chính là “tính kiên nhẫn” và “lòng từ tâm”.

42 năm xưa Cô từng nhận biết ra nơi bác Ngọc cái tài hoa đầy đặn đang bị chìm dần trong một cảnh sống vô cùng nghiệt ngã, nên đưa tay kéo bác lên, trở về với Âm nhạc.

Sau đó cũng vì sự nghiệt ngã của Định Mệnh mà cô bỏ bác và Dalat ra đi (kể từ ngày 4 tháng 5/1975).

42 năm sau trở về, Cô cũng "*cố làm điều ấy*", nhưng không biết có toại ý chẳng theo "*sự MUỐN BUÔNG XUÔI đầu hàng vận số*" trong tâm hồn bác, và với "*những đau khổ trong cuộc sống hiện tại ở Mỹ*" đang chờ đợi Cô.

Đành phải đặt để hết vào tay Thượng Đế!

Chỉ mong, với ý nghĩ "làm tốt cho kẻ khác" thì chính tâm tư mình cũng được thặng hoa, và vị thần Âm nhạc sẽ đưa tay cứu giúp (như một phép lạ hãn hữu ĐẦU TIÊN và CUỐI CÙNG-) cho cả hai người nghệ sĩ.

Chỉ biết van nài Thượng Đế xin cất bớt giùm đi khỏi hai đôi vai bác và cô mọi nỗi thống khổ triền miên!

Ít dòng đầu năm cho con.

Cô gửi kèm đây bản văn đã viết sau khi từ Dalat trở về Mỹ năm ngoái (tháng 9/2016) để biết TẠI SAO Cô cầu cứu tụi con giúp làm hành động "năm-lần-bảy-lượt-khênh-tói-khênh-lui-cây-đàn-có-dáng-hình-đường-bê-cao-quý".

Tất cả mọi hành động của mỗi người trong chúng ta đều có Nhân và có Quả của nó. Con hãy luôn luôn nghĩ thế. Sở dĩ nói với con điều này là bởi từ đêm đầu năm dương lịch 1/1/2017 vừa qua, được ngòi trò chuyện thân mật với các con tại căn nhà đường Mai Hắc Đế-Dalat, Cô đã nhận thức ngay được "Con là một người rất đặc biệt!"

Chào và cảm ơn con.

Cô TTBG.

□

*/ Nhận thư Đoàn Khoa.

Sàigòn, Feb 4 at 6:36 AM

Re: Số Phận Lênh Đênh Của Một Cây Đàn.

Cám ơn chị Bông Giấy đã gửi em bài viết cảm động này. Em cũng mong chị viết lại câu chuyện về cây đàn violon cùng người sửa đàn ngày xưa và cả con của ông ta như câu chuyện mà chị đã kể cho em nghe hôm mình nói chuyện.

Một lần nữa em cám ơn chị.

Mong chị bình an và giữ được cảm xúc với âm nhạc cũng như cuộc đời

DK

□

*/ Nhận thư chị Kim Chi.

Sàigòn, Mar 7, 2017 at 3:09 PM

Chị mới đọc bài viết *SỐ PHẬN LÊNH ĐÊN* CỦA MỘT CÂY ĐÀN. Cảm ơn em nhiều. Như vậy là em đã quyết định rồi, chị mừng cho em. Nếu em có số phone của Hiệp (Cu Tý) thì cho chị xin để thỉnh thoảng gọi hỏi thăm sức khoẻ anh Ngọc. Chị nghĩ anh cũng không còn sống được bao lâu nữa em à.

Chúc em tìm lại âm nhạc qua một nhạc sĩ tài hoa khác để tiếp tục nhả tơ cho cung đàn chưa dứt nghiệp. Nghề của tụi mình là cú thế. Chị cũng vậy nên không bao giờ đi xem ca nhạc vì sợ nhớ, mà giờ thì giọng mình như vệt đục thôi. Hihhi...

Chúc em vui khỏe.

Kim Chi.

□